

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۰/۱۰/۰۶

قاسم باز

یادداشتی بخواننده نگاشته هایم

در روزهای آخر دو نوبته دریافت نمودم در پیرامون آن چه در رابطه با درونمایه های سروده های سخنوران پیشین پارسی نگار منتشر می کنم. این دو نامه از دو عزیزی بود به زبان دری فارسی سخن می گویند. نگاشته هایم ایشان را نارام و ناراحت ساخته است که چرا شعر شاعران لسان پارسی را نمی پذیرم.

..

من پس از خوانش دیرین سال از:

یک. تمامی شاعران جغرافیای ایران/افغانستان/تاجیکستان ،

دو. و سخنوران انگلیسی /فرانسوی/آلمانی/روسی/ عربی/هسپانوی

به واقعیت هایی پی برده ام که پنداشت های مرا در پیرامون فرهنگ مدنی و سروده های شاعران سده های گذشته سرزمین های پارسی زبان، بدل نموده است.

با دلایل عقلانی، آن اشعار شاعران پارسی زبان را که با معاییر و ارزش های فرهنگی – مدنی ناسازگاری، مغایرت، منافات و ناهمخوانی دارند، شایسته پذیرش نمی دانم.

و اندیشه هایم را درین زمینه، باخواست درونی و قصدی، بگونه خیلی فشرده، تاکنون نوشته و باز خواهم نگاشت.

به این دو عزیز متذکر نکته هایی شدم و تذکراتم را درینجا تکرار می نمایم:

اگر خواننده گرانقدری پنداشت های مرا مغایر فرهنگ و ناروا و بیگانه با منطق و غیراکایمیک می داند، بنویسد و مرا متوجه دریافت ها و پنداشت های غیرعقلانی ام بسازد. خوشنود و راضی و آرام خواهم شد.

مگر هیچکسی بمن ننویسد که:

منظور مولانای بلخ از نکوهش زنان، نکوهیدن نفس اماره است!